

**ДОН ЛУЧИО**  
**СМЪРТ ВЪВ ВЛАКА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# УБИЙСТВОТО

В едно от купетата на бързия влак Норуич — Лондон пътуваха група шумно разговарящи хора. Беше около 16 часът, до Лондон оставаше час и половина път и те трябваше да убиват по някакъв начин времето. Влакът бе почти празен.

В купето пътуваха известният поет Джон Портър и неговите приятели — младата писателка Розалинда Ръсел, редакторът на литературната страница на вестник „Дейли Мейл“ Дик Кросби, критикът Пат Станлей и издателят и директор на „Дейли Мейл“ Мартин Кинор.

Всички те идваха от вилата на Оскар Бъканън, главен редактор в „Дейли Мейл“. Последният бе поканил компанията на гости по повод сключването на договор с Джон Портър за печатане на стиховете му във вестника.

Сега в купето разговорът отново се въртеше около този договор. Сух, нервен и злъчен, Пат Станлей нападаше поета за съгласието му стиховете му да бъдат печатани във вестник и с това да демонстрира предпочитание към пресата, а не към солидно издание в книга. Елегантно облечен, Дик Кросби, който имаше най-голяма полза от това да печата в завежданата от него литературна страница стиховете на поета, с което се издигаше и престижът на вестника и тиража, галеше главата на голямото си куче вълча порода и от време на време се включваше с по някоя дума в разговора, но без да застава на страната на Портър.

— Да — каза по едно време Кросби, — това наистина е отстъпление! Истинско отстъпление...

Джон Портър се опитваше да не обръща внимание на упреците, за него печатането на стиховете му във вестника бяха просто осигурени редовни доходи, нещо, на което не можеше да разчита, ако се бе ориентирал единствено към малотиражните литературни издания. Затова и гледаше в повечето време през прозореца. Отстъпление, отстъпление, продължаваше да повтаря Дик Кросби,

Мартин Кинор не вземаше участие в спора, четеше някакво списание, а Розалинда Ръсел, облежната удобно на седалката, внимателно слушаше и търсеше сгоден случай да се намеси в полза на брата си по перо. Пат Станлей тъкмо отново започна нападките си, изведнъж влакът рязко спря. Компанията се оказа за миг скупчена в средата на купето.

— По дяволите! — викна Дик Кросби. — Катастрофа ли?

И скочи към прозореца.

До него тутакси се намери и Розалинда Ръсел. Дик възкликна:

— Я гледайте! Половин час пътуваме, а като че ли сме все в местността, където е вилата на Бъканън. Линията тук трябва да прави някакъв огромен завой, а? Пътувал ли е някой по тия места?

Кинор и Джон Портър приближиха до прозореца и погледнаха навън. Действително ставаше явно, че влакът обикаля един висок хълм, част от планинска верига и вилата на Бъканън пак бе в близост. Приятелите огледаха местността, опитвайки се да разберат какво бе станало.

— Трябва някой да е дръпнал внезапната спирачка — каза Джон Портър. — Кой...

Не можа да довърши. Чу се гръм, тутакси след което поетът се хвана за гърдите и увисна на прозореца. По стъклото под него потече червена струя. Мартин Кинор, който бе най-близо до него, извика едно „Господи!“ и като го прихвана под мишниците, го постави на седалката.

— Джон, Джон! — викна Розалинда, хвърли се към Портър и започна леко да го удря по страните. Поетът бе затворил очи, като да бе заспал...

Пат Станлей опипа ръката му, Дик Кросби отвори едното му око и погледна внимателно. После разтвори ръце.

— Мъртъв е...

— Джон, Джон — стенеше Розалинда.

Из коридора се чуха стъпки и в купето надникна началник-влака.

— Вие ли дръпнахте внезапната спирачка? — запита той.

— Откъде накъде — рязко извика Пат Станлей. — И вместо това вижте какво стана тук... — и посочи мъртвия.

— Някой стреля отвън — обади се Мартин Кинор. Разпоредете се за полиция.

— Това ще видим — отвърна началник-влака. В това време се яви кондуктор и каза: — Дръпната е спирачката в едно от близките празни купета. Ей там...

— Добре кимна началник-влака. — Ще спрем след пет минути в Уестлямсън. Там ще започне и полицейското следствие. Дотогава никой да не мърда оттук.

— Арестувани ли сме?! — викна Пат Станлей. — Вместо да се потърси начин колкото се може по-бързо да се изследва околността...

— Не берете грижа за това, което не е ваша работа — сухо изрече началник-влака и като остави кондуктора да наблюдава пътниците, си тръгна.

Пат Станлей продължаваше да нервничи:

— Само едно не мога да разбера. Как стана така, че убийството бе извършено толкова близо до вилата на Бъканън?

— Какво искаш да кажеш? — още по-нервно го сръза Дик Кросби.

— Ами това, че мястото на убийството е в близост с вилата на нашия главен редактор, а вие си спомняте, че като се качвах на влака, той отиваше на лов. Доколкото разбирам от неща като това, което се случи, убийството е извършено с ловна пушка.

— Ти си луд! — викна му Розалинда и се сви в ъгъла на седалката.

На малката гаричка Уестлямсън приятелите бяха поканени от началника на местната полиция да го последват в участъка. След като се разпореди за оглед на трупа, както и за оглед на местопроизшествието, началникът се зае с разпита на четиримата.

— Име?

— Пат Станлей, 26 години, родом от Единбург, живее в Лондон, хотел „Графалгар“ — издекламира критикът.

Полицаят погледна следващия. Издателят не почака да го питат:

— Мартин Кинор, 52 години, живее в Лондон, „Джордж Роанд“  
124.

— Вие?

— Дик Кросби, 32 годишен, Лондон, „Стрийт хол“ 524.

Полицаят погледна към писателката.

— Розалинда Ръсел. 23 години, Лондон, „Катринроад“ 118.

— Убитият?

— Не ви ли стана ясно при огледа на трупа и документите? — злъчно се обади Пат Станлей.

— Без духовитости!

Дик Кросби съобщи данните:

— Джон Портър, поет. 38 години, живее в „Трафалгар“...

— Аха, значи при него — кимна полицаят и посочи Пат Станлей.

— В различни стаи и етажи — кимна с глава критикът.

— Чие е това куче? — продължи полицаят.

— Мое — каза Кросби. — Казва се Кер, на 5 години, живее...

— Казах — без духовитости!

После повика с пръст кучето и започна да си играе с него. По едно време натисна звънеца и нареди на появилия се полицай да заведе четиримата пътници в ареста. Остана глух за протестите и продължи да си играе с кучето. След като остана сам, позвъни в Лондон в Скотланд Ярд и поиска да бъде изпратен оттам детектив, който да разследва случая.

## УБИЕЦЪТ, КОЙТО НЕ ОСТАВЯ СЛЕДИ

Със сутрешния влак от Лондон на малката гаричка Уестлямсън пристигна висок слаб млад човек. Веднага се отправи към полицейския участък, където се представи на началството:

— Милтон Силс от Скотланд Ярд!

— Е, добре, че идвате. Този случай не е в нашите възможности!

Милтон Силс кимна разбиращо и пое подадените му протоколи — от огледа на трупа, огледа на влака, на местността, където бе станало убийството, протокола от разпита на задържаните, за които той се разпореди да бъдат освободени. После детективът поиска да го заведат на местопроизшествието. Взеха полицейската кола и скоро бяха на мястото в долината, където железопътната линия правеше причудливия си завой. Виждаше се и вилата на Бъканън. Милтон Силс обикаля известно време около посоченото му място, където бе спрял влакът, прави някои изчисления и скоро застана до една скала, обрасла с храсти.

— От тук трябва да е стреляно. Но убиецът явно е бил добър стрелец — каза детективът, като преценяваше на око разстоянието до линията.

— Познавам Бъканън — махна с ръка полицейският началник на Уестлямсън. — Хич го няма като стрелец...

— Ами ако пушката бъде снабдена с оптически мерник?

— Хайде сега...

Двамата полицаи се качиха отново в колата и след няколко минути бяха при вилата на Бъканън. Слугата ги въведе в полутъмен хол и след като почакаха малко, при тях се яви домакинът. Беше човек на около 40 години, малко пълен и нисък. Лицето му бе добродушно и спокойно. Полицейският началник представи лондонския детектив, след което седнаха до масата, на която тутакси бе сервирано уиски и кафе.

— Какво се откри досега? — запита Бъканън.

— Ами ето какво — вгледа се в домакина Милтон Силс. — Убиецът е дебнал в едни храсти. Стрелял е с ловна пушка „Централ“, осми калибър...

— Боже! — възкликна Бъканън. — Моята пушка е „Централ“, калибърът е осми...

— Освен това вчера, по време на убийството, сте били на лов — каза полицейският началник и тържествуващо погледна към Милтон Силс. — Сега остава да кажете, че сте били в близост с местопрестъплението.

— Е... ами да... Вярно е, че бях на лов, аз тръгнах на лов, когато изпратих приятелите си, това знаят всички, хич не съм обръщал внимание накъде да ловувам... Да, бях в близост, даже видях как влакът спря, но никакво внимание не обърнах, не бях всъщност толкова близо до линията...

Милтон Силс кимаше с глава и гледаше журналиста с разбиране:

— Всичко говори против вас, господин Бъканън... Няма как, но ще трябва да ме последвате в Лондон.

— Това арест ли е? — запита със спокоен тон домакинът, след което, без да чака отговор, стана и допълни. — Добре, да вървим.

В Скотлънд Ярд Бъканън още веднъж потвърди трите улики, говорещи против него: еднаквостта на оръжието, намирането му в близост с мястото на убийството; съвпадение и във времето, в което бе извършено престъплението.

— Много странно — каза капитан Монтгомери, в кабинета на когото се провеждаше разпитът. — Били сте близо, видял и сте спирането на влака, чухте ли гърмеж? Видяхте ли някого наблизко до вас?

— Не...

Когато Монтгомери остана насаме със Силс, той озадачено го изгледа:

— За първи път попадам на такъв случай. Всичко да говори против определен човек...

— Само едно не говори против него — каза Силс. — Дръпването на внезапната спирачка, причина да спре влакът... Ето ти мистерия —

всички приятели на убития поет са били с него в купето, никой от тях не е излизал да дръпне внезапна спирачка.

— Случаят е странен — Монтгомери явно се колебаеше какво да прави. — Въпреки всичко налага се да поставим в ареста Бъканън, но ако той не е убиецът, а на мен интуицията ми говори, че не е, как после ще излезем от това положение — да арестуваме човек с неговия ранг несправедливо? Остава да се обадим на адвоката му, всичко да премине без шум, а вие да се заемете със случая, разкривали сте и големи мистерии.

— Благодаря за доверието.

Детективът стана.



## ЕДНО КУЧЕ ИЗЛИЗА НА СЦЕНАТА

На другата сутрин Милтон Силс реши да посети четиримата приятели на убития поет. Най-напред се запъти към писателката. Тя живееше сама на посочения адрес, в къща с голям двор, с много цветни лехи. Камериерката въведе детектива в хола и той тъкмо се разположи в едно кресло в очакване на домакинята, когато към него се втурна огромно куче вълча порода. Детективът понечи да стане и кучето веднага показва огромните си зъби и изръмжа. Младият човек се попипа под мишницата, където стоеше револверът, но в това време се показва камериерката:

— Не се плашете — каза тя. — Кажете му само, че чакате господарката му.

Милтон Силс кимна с глава и се обърна към кучето:

— Чакам твоята господарка, сър...

Кучето се приближи до детектива и легна спокойно на килима. В това време влезе и Розалинда Ръсел:

— Извинете ме — усмихна се младата жена. — Успяхте ли да се опознаете? — запита тя, като посочи спокойно лежащото в краката на Силс куче.

— Чудесно куче, госпожице — изправи се детективът и пое подадената му от писателката ръка. — Как сте го възпитали?

— Голям умник е Джеки — Ръсел погали кучето по главата. — Знае да прави още много неща!

После поръча по камериерката чай и седна до детектива.

— Арестувахме Бъканън — каза Силс и внимателно погледна жената. Тя пребледня:

— Но как?

Детективът накратко ѝ обясни положението. После я попита какво е нейното мнение, на което младата жена отвърна:

— Не мога да повярвам. Отношенията между Портър и Бъканън винаги са били сърдечни... Все пак понякога ми се е струвало, че помежду им има известна хладина... Но убийство — никога!

Скоро разговорът потръгна като между добри приятели. На раздяла Розалинда Ръсел каза строго:

— Все пак, господин Силс, аз като писателка се интересувам живо от дейността ви на детектив и ще ми бъде много приятно да се видим отново. Имам желание да напиша един криминален роман, обещавайте ми, че скоро ще се срещнем... Иначе ще пратя Джеки да ви вземе — бъдете сигурен, че където и да сте, ще ви намери и ще ви принуди да се срещнем...

Милтон Силс се усмихна, остави адреса си и двамата се разделиха като стари приятели.

## „АЗ ИСКАХ ДА УБИЯ ПОРТЪР!“

Младият критик Пат Станлей посрещна детектива в обичайното си състояние — нервен и злъчен:

— Вие сте от Скотланд Ярд, не ме изненадва това! Очаквах да се домъкне някой Шерлок Холмс. Може би си мислите и това, че съм го убил аз, и няма да сте далече от истината! Макар да сме били приятели, макар да живееше един етаж по-долу, ненавиждахме се, знайте това! И макар и да са ни смятали за приятели, мразехме се! Какво правеше той?! Пиеше и пишеше стихове, а аз трябваше да пиша критики за него, това не е като да се пишат стихове! И какво — за него слава и пари, за мене грошове! Колко пъти ми е идвало на ума: „Ще го убия този Портър! Ще го убия!“

Милтон Силс наблюдаваше с изненада литературния критик, а оня продължаваше:

— Не вярвате, а?! Охо! Ей сега ще ви покажа. Виждате ли това писмо, още от адреса личи женският почерк! Само дето този плик съм го надписал аз. Джон получаваше сума ти писма от разни момичета и жени. И това щеше да отвори, както го правеше — вечер, когато си легне... Само дето в него има отрова... Вземете го това писмо, но не го отваряйте вие, дайте го в полицейската ви лаборатория, за да разберете, че наистина исках да го убия този нищо и никакъв поет, славата на който аз му я изградих! Само дето не изпратих това писмо! Размислих...

— И все пак сте имали намерение да убиете Портър?

— За намерение не се ходи в кафеза. Ако се ходеше за намерения за убиване, 90 процента от населението щеше да е по затворите! Имал съм намерение, но не съм го убил! Това е! Край! Не си заслужаваше труда! Толкова по въпроса!

Като сметна, че критикът се е успокоил, Силс каза:

— Арестувахме Бъканън...

Критикът не почака повече, веднага започна:

— Правилно! Между двамата, макар привидно да съществуваха топли отношения, вражда имаше! Нещо недоизречено, нещо съмнително...

Като изслуша поредния порой от нападки, детективът помоли Станлей да го придружи до стаята на Портър.

Поетът живееше в скромно подредена стая, която се отличаваше от обикновена хотелска по това, че бе отрупана с книги, както и голямо количество папки, пълни с изрезки от вестници или ръкописи.

Не открил нищо съществено, детективът се упъти към редакцията на „Дейли Мейл“, където завари Дик Кросби на редакторската маса, отрупан с ръкописи и шпалти.

— Да — каза той, — радвам се, че идвате, ако не бях затънал както виждате до гуша в работа, аз сам щях да дойда в полицията. Защото научих за ареста на нашия главен редактор — та това е фантастика!

— Може би — кимна с глава детективът. — Само че всички улики говорят против него... Освен...

— Освен? — запита Кросби.

— Според следствието куршумът, убил Портър, е дошъл отвън, нали...

— Ами как иначе?

— Има и друга вероятност — да е стрелял някой от вас, които сте се намирали в купето!

— Ааа — не! — изправи се Кросби. — Нали експертите са се изразили, че е стреляно с ловна пушка „Централ“, калибър е посочен...

— Така е — съгласи се Силс. — Но има стари револвери с такъв калибър... Пораженията от такива револвери са досущ същите като от ловна пушка...

Детективът се изправи. Кросби го гледаше с широко отворени очи. В същото време в кабинета влезе огромното му куче, приближи до Силс, изръмжа. Детективът не му обърна внимание, сбогува се и си тръгна, оставяйки журналиста все така прав и изненадан от разсъжденията му.

## ХОРАТА ОТ ПОДЗЕМНИЯ СВЯТ

На другата сутрин Милтон Силс тъкмо разсъждаваше върху възможността Бъканън да е имал съучастник във влака, който да е дръпнал внезапната спирачка, когато му бе съобщено за необичайно посещение. Детективът слезе в хола и там видя огромното куче на Розалинда Ръсел.

— Здравей, Джеки — викна Силс и се приближи до кучето, като го погали. Кучето се изправи, сложи лапите си на гърдите на детектива. Тогавя той видя бележката, окачена на нашияника. На външната страна бе написано „Моля, показвайте на това куче направлението на улица «Крауфорд» и номер 54, на който живее Милтон Силс“. В самата бележка писателката съобщаваше: „Драги господин Силс, хрумна ми идея и имам нужда от вашата помощ. Елате веднага у дома, но не смятайте да се измъкнете, защото съм инструктирала Джеки да не се отделя от вас. Розалинда Ръсел.“

Детективът се облече и след няколко минути в съпровод на Джеки позвъни в дома на младата жена. Тя го посрещна весела и след като получи детективските похвали за кучето, зараказва как неочаквано и дошла идеята да се разходи из свърталищата на хората от подземния свят, а това най-добре би било да стане в компания на детектив като Силс. Това щяло да ѝ помогне в намерението да напише криминален роман. За по-голяма сигурност искаше да вземат със себе си и кучето. Детективът се съгласи веднага, тъй като, ако наистина Бъканън е имал съучастник, то този съучастник би трябвало да бъде търсен в подземния свят. Още същата вечер двамата с Ръсел обиколиха няколко кръчми и вертепи, пълни със съмнителни типове, които бързо се хващаха я за нож, я за револвер. Разходките на писателката и детектива продължиха три вечери. Розалинда има възможност да беседва с прочути контрабандисти, видни джебчии, разпитваше ги умело и макар повечето от тях да не криеха неохотата си, очевидно бе, че писателката набираше много материал за евентуалната си книга. Отначало Милтон Силс се отнасяше към всичко това просто с

любопитство, но постепенно все повече се опитваше да бъде полезен на младата жена. Не забравяше да върши и своите наблюдения, но не попадеше на следи.

Една вечер към 22 часа, когато бяха в „Родезия бар“, едно от най-известните свърталища на престъпници в „Уестенд“, на детектива направи впечатление, че един от посетителите гледаше със свиреп поглед към кучето на Розалинда. Позна го от снимките в картотеките в Скотланд Ярд. Беше Джордж Светкавицата, многократно арестуван при съмнения за съучастничество било в обири, било в побои, но винаги измъквал се благодарение я на алиби, я на застъпничеството от високи места. Беше елегантен млад човек в смокинг, с вратовръзка и с филцова шапка, килната небрежно назад. Детективът сподели с писателката какво знаеше за него, след което тя веднага настоя да го поканят на масата им. Сервитьорът отиде при Светкавицата. Последният погледна към масата, откъдето Розалинда Ръсел кимна, усмихвайки му се, и стана. Приблужи, изгледа студено детектива и писателката и запита:

— Какво искате?

Милтон Силс го покани да седне:

— Госпожицата е писателка...

— Я не ми губете времето! — отрязва Светкавицата.

— Искам да разговаряме — обади се Розалинда. — Вие сте един от хората, които ме интересуват, искам да проникна в техния свят на мисли и чувства... Пиша един роман.

— Не сте ли от полицията?

— Аз съм от Скотланд Ярд — каза Силс, — но няма какво да се страхувате сега от мен, явявам се тук само като частно лице, придружаващо писателката...

— Хм... — това беше отговорът.

Розалинда го покани да вземе чашка, която сервитьорът предвидливо бе донесъл, каза му „наздраве“ и запита:

— Защо ви наричат Светкавицата?

— Питайте него — нали е от Скотланд Ярд, там знаят добре.

— Името му е Джордж Рафт — каза Силс. — Наричат го Светкавицата заради бързината на действията му. Еднакво бързо си служи и с голи ръце, и с револвер...

Джордж Светкавицата се усмихна и кимна в знак на съгласие. Розалинда започна да го разпитва защо е избрал това поприще в живота, няма ли желание да се заеме с честно изкарване на хляба си. Престъпникът отговаряше къде с желание, къде неохотно, но на Милтон Силс правеше впечатление, че той не отделяше погледа си от кучето. Най-сетне не издържа и запита:

— Това куче ваше ли е?

Писателката кимна:

— Мое.

— Не мога да понасям тая порода кучета, ако искате и друг път да разговаряте с мен, да знаете, че ще си нося в джоба стрихнин и ако този вълк отново е с вас...

Розалинда погали Джеки, потупа го по гърба и му каза:

— Джеки, излез навън и чакай... Чакай навън, нали разбра...

Кучето послушно се отправи навън.

Разговорът продължи, но явно беше, че ентусиазмът на Светкавицата се е изпарил.

— Стига проповеди! — каза той. — Ще си живея както си знам, на никого не давам акъл и от никого не вземам. А сега си вървете!

Светкавицата стана и като видя, че Силс вади портмоне, спря ръката му, повика сервитьора и се отдалечи с него.

Детективът и писателката се спогледаха и станаха да си вървят.

В този миг навън се чу изстрел...

Розалинда пребледня на мига и затича към изхода, като викаше:

— Джеки, Джеки...

Милтон изтича след нея... Намери я коленичила до четириногия си приятел, прегърнала го, плачейки...

От Джордж Светкавицата нямаше и следа. Но детективът знаеше къде да го търси. Върна се и както очакваше, намери престъпника там, където логично най-малко трябваше да бъде очакван. На бара.

— Ако не искаш усложнения, а знам, че ти не си по усложненията, изслушай ме внимателно — мога да те арестувам за убийството на кучето, но и да те обвиня в опит за убийство на госпожица Ръсел.

— Приказки! — отвърна Светкавицата.

— Знаеш, че ако реша, мога да ти лепна каквото искам престъпление, станало в близко време. Например да те обвиня в

убийството на Джон Портър.

— Този пък кой е?

— Поет.

— Стихове не съм чел, откакто напуснах училище...

— Не е кой знае каква беда. Но на въпроса! Знам, че не си участвувал в това убийство, но ти пък знай, че мога да те натопя! Но няма да го сторя, ако ми направиш една услуга.

— Каква?

— Искам да знам някой от вашите хора дали е бил на 20 октомври към 16 часа край Уестлямсън.

— Ще се опитам да разбера.

— Ще те търся тук от утре вечер по това време!

Светкавицата кимна за съгласие.

На другия ден Милтон Силс отиде при Дик Кросби с надеждата, че журналистът този път няма да е толкова зает, но се излъга. Материали по бюрото, непрекъснато звънящи телефони, влизащи и излизащи журналисти и сътрудници. Кросби вършеше работата и на все още задържания Бъканън.

— Открихте ли нещо ново? — запита той.

— За съжаление нищо — отвърна детективът. — А съвсем скоро ще трябва според законния срок да се насрочи делото. При тия улики не виждам как главният ви редактор може да се отърве...

— Това ще е скандал — каза Дик Кросби. — Човек като Оскар Бъканън обвинен в убийство... Прочее не искам да съм на негово място, но не искам да съм и на ваше, когато се установи, че Бъканън е невинен.

Детективът погледна към кучето, спомни си трагедията с Джеки и приближи към Кери, като го помилва. Кучето послушно легна в краката му.

— Все с вас ли си водите кучето? — попита Силс.

— Това е единственият ми верен и сигурен приятел — каза Кросби.

— Много е хубаво. И много прилича на Джеки на Розалинда Ръсел...

— От една майка са — каза Кросби.

— Вчера убиха Джеки...

— Какво?! — викна Кросби. — Ама как?



— Един бандит... Джордж Светкавицата... Не можел да понася кучата.

— Господи!

Още щом напусна редакцията на „Дейли Мейл“, Милтон Силс се приближи до първата телефонна кабина и позвъни на подчинения си полицаи Бъди.

— Слушай — каза му той — разбираш ли от кучета?

— Щом трябва, разбирам!

— Трябва! Налага се да откраднеш едно куче!

— Да крада куче? — възкликна Бъди отсреща. — Да не мислите, че това е лесна работа?!

— Лесна, трудна, това си е твой проблем! Искам да отидеш в „Дейли Мейл“ и да откраднеш кучето на журналиста Дик Кросби. Той сега замества главния редактор Бъканън и е доста зает. Аз ще те чакам в една къща на „Катринроад“ 113, там живее една писателка на име Розалинда Ръсел. Чакам!

Когато детективът стигна на посочения адрес, там вече го чакаше Бъди, като държеше кубето на Кросби за верижка.

На вратата тъкмо се показа и Розалинда Ръсел, която, като видя кучето, възкликна:

— Ама това е Кери! Какво става?

— Откраднахме го — каза Милтон Силс. — Хрумна ми нещо, хайде да го проверим двамата.

— Какво е това?

— Искам да разбера дали едно куче като Кери... или като Джеки... е в състояние да дръпне внезапната спирачка на влак.

Очите на писателката се разшириха от изненада.

## СЪУЧАСТНИК В УБИЙСТВОТО

Детективът и писателката заедно с кучето се настаниха в едно от купетата на влака. И двамата мълчаха. Когато изминаха няколко минути след тръгването на влака, Силс погали Кери и каза:

— Кери, дръж... Дръж, Кери... Хайде... Кери, дръж!

Кучето го гледаше изпитателно право в очите и не помръдваше от място.

— Когато учех моят Джеки, винаги му давах бучка захар — каза Розалинда.

Детективът сви рамене, кой да се сети предварително. После стана и като каза, че ще потърси във вагон-ресторанта, излезе. Върна се с няколко бучки захар и започна отново. Кери само изяде захарта и не помръдна на нито една молба.

По едно време детективът се обърна към Розалинда:

— Струва ми се, че разбрах... Сега зависи от вас. Припомнете си какво говорехте, непосредствено преди да спре влакът.

— Говореха Пат Станлей и Дик Кросби. Станлей, както си го знаят всички, ругаеше, нападаше Портър, а Кросби ту го поощряваше, ту охлаждаше ентузиазма му... Да, спомним си, точно преди да спре влака, Кросби заговори: Това е отстъпление от страна на поета, отстъпление!

Писателката така и не довърши. Щом чу думата „отстъпление“, Кери скочи на крака и излезе бързо от купето. Милтон се втурна след него, кучето влезе в близкото празно купе и скочи към внезапната спирачка...

След миг влакът спря.

Милтон Силс чу стъпки зад себе си и като се обърна, срещна ужасения поглед на Розалинда Ръсел.

— Но защо, защо Кросби е направил това? — шепнеше тя.

— Не знам — каза детективът. — Но в този случай Кросби е трябвало да има съучастник, който да чака вън... край онази скала в

храстите... И дали този съучастник е бил Оскар Бъканън — това е въпросът!

В това време в коридора се зададоха началник-влака и един кондуктор.

Милтон Силс разтвори виновно ръце.

## БЛОКИРАНИТЕ БАНДИТИ

Милтон Силс разказа всичко на капитан Монтгомери.

— Кой би могъл да допусне! — възкликна последният.

— Трябва да се арестува Дик Кросби, той вече знае, че кучето му е откраднато и вероятно ще разбере защо...

Монтгомери даде нареждания по телефона.

После разговорът на двамата полицаи продължи.

— Трябва да разберем кой е стрелял. И аз вече мисля, знам.

— Затова и те натоварих със задачата.

— Мисля да е Джордж Светкавицата... Сега си давам сметка защо той веднага уби кучето на Розалинда Ръсел... Кросби е платил на Светкавицата да устрои засадата, кучето му е осигурило спирането на влака... Светкавицата уби кучето, защото е помислил, че сме по следите му. Сметнал е вероятно Джеки за Кери... Довечера ще разбере, имам среща със Светкавицата...

Вечерта Джордж Светкавицата наистина чакаше детектива в „Родезия бар“. Поздравя Милтон и Розалинда и тримата седнаха в едно от сепаретата.

Още незапочнали обаче разговора, сервитьорът се приближи до тях и каза, че търсят господин Силс на телефона.

Обаждаше се капитан Монтгомери:

— Дик Кросби призна, че имал намерение да убие Джордж Портър, защото се страхувал, че след договора за печатане на стиховете може постепенно да последва и работа на поета във вестника и оттам изместването на Кросби от така желаното от него място за заместник-главен редактор. Или главен. Призна, че уговорил Джордж Светкавицата и последният съгласно неговите разпореждания се укрил на съответно място... И още в момента, в който ви говоря, групи от полицаи търсят из всички лондонски вертепи въпросния Джордж Светкавицата! Не е ли с вас?

— Не — отвърна Милтон Силс, побърза да прекъсне разговора и бързо се върна при Розалинда и престъпника.

Още не бе седнал на мястото си, когато радиото в бара прогърмя:

„Тук полицейска радиосекция. Внимание! Всички полицейски постове и команди да търсят опасния бандит Джордж Светкавицата! Повтаряме: Джордж Светкавицата. Въръжен и опасен!...“

Джордж Светкавицата бавно стана от мястото си, гледайки изпитателно към Милтон Силс. Детективът понечи да каже нещо, но от радиото прозвуча:

„Внимание! За незапознатите с портрета на Светкавицата: Височина 170 см, елегантно облечен, черноок, матово лице. Внимание: да се наблюдават всички гари и шосета. Да се проверяват таксиметровите коли! Внимание!...“

— Не смей да мръднеш, ченге! — каза тихо Джордж Светкавицата. — Не само моят пистолет сочи към тебе... Сега ще излиза! Три минути след като изляза оттук, няма да мърдаш от мястото си!

— Рафт, аз...

— Мълчи, ченге! И си дай полицейската значка!

Милтон Силс се подчини.

Светкавицата се поклони на пребледнялата от уплаха Розалинда Ръсел и бързо излезе от заведението.

Детективът почака да минат три минути и като скочи от мястото си, изтича към бара, където поиска телефона. Свърза се с капитан Монтгомери и обясни, че Светкавицата току-що се е измъкнал от „Родезия бар“ и че притежава полицейска значка.

Минута по-късно полицейското радио предаваше:

„Внимание! Опасният бандит Джордж Светкавицата притежава полицейска значка. На никоя гара, на никое шосе, никой пункт да не се пуска да излезе полицай, показващ само значка, а не и полицейската си легитимация! Внимание! Издирва се...“

Милтон Силс и Розалинда изтичаха навън от заведението, намериха такси и се отправиха към Скотлънд Ярд. Там тъкмо пристигна съобщение, че Светкавицата е обкръжен в някаква изоставена къща в покрайнините на града. В една от полицейските коли, тръгващи за там, се качи и Милтон. Когато пристигнаха, къщата бе осветена с мощните фарове на полицейските машини. Ръководещият обсадата рапортува:

— Дадох десет минути срок за предаване, след което ще атакувам!

— Почакайте, дайте ми високоговорител — каза Милтон Силс и като го получи, качи се на една от колите и заговори:

— Джордж, аз съм Милтон Силс! Предай се, обещавам ти, че няма да ти се случи нищо! Нищо незаконно!

Вратата на къщата се отвори и в рамката ѝ се покача Джордж Светкавицата с два револвера в ръцете си.

От полицейските коли затракаха автоматите.

Милтон Силс хвърли високоговорителя и като закрещя „Спрете! Спрете“, затича към падащия на земята бандит.

Беше късно. Кръв шуртеше от цялото тяло на Светкавицата. Все пак детективът се опита да му помогне, престъпникът го погледна с потъмнял поглед и отвори уста:

— Двадесети октомври... Федерал банк...

И издъхна.

## КОЙ Е УБИЕЦЪТ

В дома на Розалинда Ръсел се бяха събрали всички участници в тази афера, включително и освободеният веднага след случая със Светкавицата Оскар Бъканън, така също и доведения под стража Дик Кросби. Милтон Силс бе обещал на писателката една драматична развръзка, която да ѝ бъде в помощ при писането на криминалния ѝ роман.

Цялата тази история се бе видяла странна на капитан Монтгомери, но и той не отказа присъствието си, още повече че бе свикнал с някои странности на своя подчинен.

Камериерката на писателката сервира на всички уиски и кафе, след което младият детектив започна:

— Ето цялата история около убийството на нещастния поет Джон Портър. Както знаете, всички улики в началото бяха против Оскар Бъканън. Самият той така даваше показания, че още повече засилваше съмнението. Уликите бяха толкова силни и явни, че всички в Скотланд Ярд започнахме да се съмняваме в истинността им. В същото време упорито търсехме кой е съучастникът във влака. Когато установихме, че това е кучето на Дик Кросби, всичко стана ясно. Кросби си призна целия замисъл. От страх да не би поетът да влезе лека-полека под кожата на Бъканън и да заеме мечтаното от дълго време от самия Кросби място, той влиза в споразумение с Джордж Светкавицата и обучава кучето си при определен сигнал да дръпне внезапната спирачка на влака. Става точно така и нито капка съмнение не попада върху Кросби... Само че Джордж Светкавицата не е извършил убийството!

Последното изречение постигна ефекта си.

Очите на всички присъстващи се втренчиха в Милтон Силс.

— Когато Светкавицата издъхна в ръцете ми, той каза: „Двадесети октомври... Федерал банк...“ Проверих. На двадесети октомври, деня на убийството на Джон Портър, около 16 часа, часът на

убийството. Светкавицата заедно с приятели е участвувал в обира на Федерал банк...

В хола бе тихо, никой дори не помръдваше, камо ли да каже нещо.

Пръв дойде на себе си Оскар Бъканън:

— Значи пак ще трябва да търсим убиец! Това се казва полицейска анкета!

Детективът кимна и се усмихна едва забележимо:

— Този път няма много да се лутаме, господин Бъканън. Знаем кой е убиецът!

— Така ли? Кой?

— Вие!

Оскар Бъканън се разсмя на глас.

— Свикнах вече! Не е за първи път да ме обвиняват в убийство. И с ареста свикнах, хайде, ще ме водите ли?

— Ще ви заведем, господин Бъканън. И този път ще стигнете и до съдията... Джордж Светкавицата е отишъл при вас, след като е разговарял с Дик Кросби по въпроса за убийството на поета. Светкавицата е хитрец, господин Бъканън, хитрец е, господин Кросби. Той се пази от така наричаните „мокри работи“. Привидно се съгласява с Кросби, взема от него пари, а по-късно отива при вас, господин Бъканън, и ви разправя всичко, като иска и от вас пари за това, че ви е осведомил за взаимоотношенията между двамата ваши приятели. Вие успокоявате Светкавицата, обещавате му, че няма да допуснете убийство, плащате му и... се възползвате от случая. Знаете, че Кросби ще се погрижи за спирането на влака, знаете, че когато извършиме разследването, ще попаднем на споразумението между Кросби и Светкавицата и ето ви с чисти ръце...

— И защо съм го убил?

— И това разбрах, господин Бъканън. Вие сте се престрували на приятел на поета. Но както разбрах, не сте бил толкова добър артист, за всички ваши познати е било ясно, че помежду ви има нещо скрито, че вие сте ненавиждали Портър... Направи ми впечатление и внезапното благоразположение към него да печатате редовно стиховете му... Оказа се, че вие имате една тайна, до която Портър по някакъв начин се е добрал и затова е трябвало да замълчи завинаги... Вие до преди



година сте имал богата леля, пращяла от здраве, а неочаквано се поминала. Ще се наложи да се занимаем с тая смърт.

— Едва ли ще се доберете до нещо съществено! — каза Бъканън.

— Няма значение! И убийството на Портър е достатъчно, за да идете на въжето — обади се капитан Монтгомери.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.